

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΜΗΝΟΣ ΙΟΥΛΙΟΥ 2008

Ὑπὸ Ἀρχιεπισκόπου Νικηφόρου Α. Κυπριανοῦ

Ἐφημερίου Ἱ.Ν. Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Γλυκῶν Νερῶν

6 Ἰουλίου, Κυριακὴ Γ' Ματθαίου, Ἀπόστολος: Ρωμ.5, 1-11

«Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχεται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ Πνεύματος Ἁγίου», δηλ. «ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἔχει ξεχυθεῖ μέσα στὶς καρδιές μας διὰ μέσου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πὸν μᾶς δόθηκε.

Ποιὸς ἀλήθεια, ἀδελφοί, δὲν συγκινεῖται μπροστὰ στὴν ἀπέραντη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ; Ποιὸς ἄραγε μπροστὰ στὴν μεγάλη τοῦ Πατέρα συγκατάβαση δὲν ἐκπλήσσεται; Ὀνομάζει παιδιά Του ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ ἀχρείους, τοὺς τιποτένιους καὶ ἀναξίους, τὰ σκουλήκια τῆς γῆς· τιμᾶ κι ἀγαπᾶ ἀκόμα κι αὐτοὺς πὸν δὲν Τὸν τιμοῦν οὔτε Τὸν ἀγαποῦν. Δέχεται ἐκείνους πὸν Τὸν διώχνουν· ἀγκαλιάζει ἐκείνους πὸν Τὸν ἀποστρέφονται γιατί;

Γιατὶ εἶναι αὐτὸ πὸν διακηρύσσεται στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως μας· «Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν, Πατέρα, Παντοκράτορα», δημιουργὸ καὶ ποιητὴ ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν. Καὶ ὡς δημιουργὸς μας εἶναι Πατέρας μας καὶ ἐμεῖς παιδιά Του· «Αὐτοῦ ἐσμὲν ποίημα» (Ἐφεσ. 2' 10). Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν ἀλήθεια τονίζει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅταν γράφῃ: «Πάντες υἱοὶ Θεοῦ ἐστε διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ».

Ὁ δὲ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ Θεὸς Πατέρας «ἔδωκεν ἡμῖν ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι» (Ἰωάν.1-12) καὶ πάλιν: «Ἴδετε ποταπὴν ἀγάπην δέδωκεν ἡμῖν ὁ πατὴρ ἵνα τέκνα Θεοῦ κληθῶμεν». (Α' Ἰωάν.3-1)

Ὁ Θεὸς μας, ἀδελφοί μου, εἶναι Πατέρας· μοναδικὸς Πατέρας· πάντοτε Πατέρας· Πατέρας, καὶ ὅταν θρηνοῦμε καὶ ὅταν τραγουδᾶμε ἀμέριμνοι. Πατέρας, καὶ ὅταν εὐτυχοῦμε καὶ ὅταν δυστυχοῦμε· Πατέρας, καὶ ὅταν εἴμαστε γεροὶ στὴν υἰεΐα καὶ ὅταν ἀρρωσταίνουμε·

Πατέρας, καὶ ὅταν τηροῦμε τὸ ἅγιο θέλημά Του, ἀλλὰ καὶ τότε πὸν ἁμαρτάνουμε· δὲν εἶναι Πατέρας μόνο γιὰ τοὺς δικαίους, ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς·

μέ την πατρική στοργή Του τὰ ἀγκαλιάζει ὅλα· μέ την προστασία Του ὅλα τὰ σκεπάζει.

Ἄν θυμηθοῦμε στήν παραβολή τοῦ «Ἀσώτου» τήν συμπεριφορὰ τοῦ νέου ὅπου μέ θράσος καί ἀναίδεια ζητεῖ τὸ μερίδιό του ἀπὸ τήν πατρική περιουσία· πληγώνει τήν πατρική καρδιά, προσβάλλει τήν οἰκογενειακή τιμή καί, ἂν θυμηθοῦμε ἐπίσης τὴ θερμὴ καί συγκινητικὴ συμπεριφορὰ τοῦ πατέρα του, ὅταν γύρισε, τότε μόνο προσεγγίζουμε σωστὰ τὸν «Πατέρα τὸν Παντοκράτορα» καί νοιώθουμε τήν στοργή Του τήν πατρική.

Κάποτε, ἀδελφοί, ὁ Θεὸς Πατέρας πλένει, νίβει τὰ μάτια μας μέ δάκρυα· ἀφήνει κάποιο μαχαίρι νὰ τρυπήσει τήν καρδιά μας, ἀλλὰ καί τότε παραμένει Πατέρας· «Εἰ παιδείαν ὑπομένετε ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός» (Ἑβρ.12-7). Σ' αὐτούς πὸν παιδαγωγοῦνται μέ τὶς δοκιμασίες ὁ Θεὸς συμπεριφέρεται σὰν σὲ παιδιά Του. Γι' αὐτὸ καί ὅποιος θελήσει νὰ νοιώσῃ τὴν ἀγάπη τοῦ Πατέρα δὲν γκρινιάζει, δὲν παραπονεῖται· δὲν γίνεται παράξενος καί μεμψίμοιρος, κακόμοιρος καί μικρόψυχος. Καί τότε, ἀγαπητοί μου, ὁ Θεὸς σὰν Πατέρας στοργικὸς πὸν ἀγαπᾷ, γιατί εἶναι πατέρας, καί εἶναι πατέρας, γιατί ἀγαπᾷ, παρηγορεῖ στίς στιγμὲς τοῦ πόνου καί τῆς θλίψεως καί τονώνει τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, ἐμψυχώνει τὶς ὥρες τῆς ἀβεβαιότητος καί τῶν κλονισμῶν, κρατύνει τὴν ἐλπίδα «ἐπὶ τὸν ἰσχυρὸν βραχίονα», μᾶς μεταμορφώνει σὲ θαρρετοὺς καί ἀνδρείους καί κυρίως κανένα δὲν καταισχύνει, γιατί «ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί Πατέρα ἔχει χυθῆ μέ ἀφθονία στίς καρδιές μας διὰ μέσου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πὸν μᾶς ἔχει δοθῆ».

Ἀδελφοί· μακάριος ὁ ἄνθρωπος ὁ ἐλπίζων ἐπὶ τὸν Θεὸ Πατέρα.

**13 Ἰουλίου, Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Θεοφόρων Πατέρων
τῆς ἐν Χαλκηδόνι Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου (451 μ.Χ.)**

Ἀπόστολος: Τίτον 3, 8-15

*«Πιστὸς ὁ λόγος καὶ περὶ τούτων βούλομαί σε διαβεβαιουῖσθαι,
ἵνα φροντίζωσι καλῶν ἔργων προΐστασθαι οἱ πεπιστευκότες Θεῷ.*

Ταῦτά ἐστι τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις».

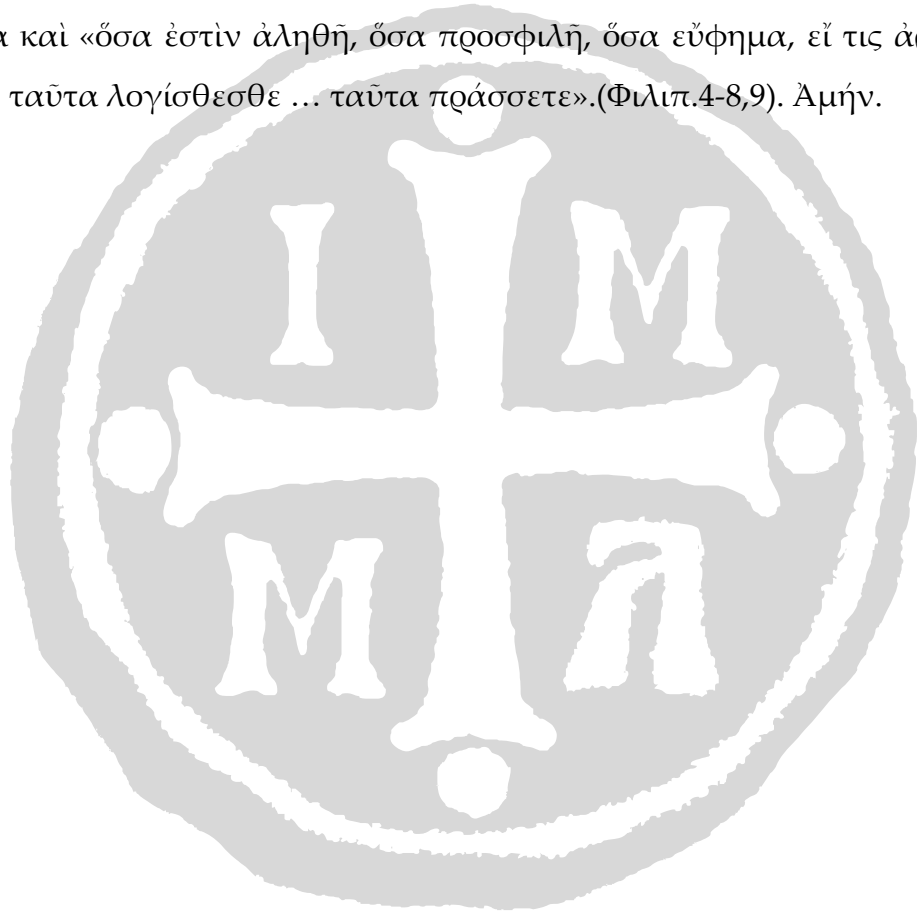
Εἶναι «ἀξιόπιστος ὁ λόγος καὶ θέλω νὰ δίδης ἀκλόνητο μαρτυρία περὶ τούτων, ὥστε νὰ φροντίζουν νὰ πρωτοστατοῦν σὲ καλὰ ἔργα ὅσοι ἔχουν πιστέψει στὸ Θεό. Γιατὶ αὐτὰ εἶναι καλὰ καὶ ὠφέλιμα στοὺς ἀνθρώπους».

Κάθε φορά, ἀγαπητοὶ ἀκροατές, ποὺ ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμη τῶν Ἁγίων Θεοφόρων Πατέρων, στὶς ἐκκλησίες μας διαβάζεται ἡ ἀποστολικὴ περικοπὴ ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς τὸν ἅγιο Τίτο, ὅπου γίνεται λόγος περὶ τῶν καλῶν ἔργων ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν πίστη στὸν Σωτῆρα Χριστὸ καὶ τὰ ὁποῖα ὀφείλουν νὰ ἐκτελοῦν «πάντες οἱ πεπιστευκότες τῷ Θεῷ». Σ' αὐτὴ τὴν περικοπὴ ἡ δογματικὴ θεμελίωση τῶν ὁδηγιῶν τοῦ Παύλου γιὰ τὴν κοινωνικὴ συμπεριφορὰ κατακλείεται μὲ τὴν προοπτικὴ τῶν καλῶν ἔργων.

Ἔτσι ἡ πράξη καὶ τὸ δόγμα ἐμφανίζονται ν' ἀποτελοῦν ἀδιάσπαστη ἐνότητα. Ἡ πράξη εἶναι θεμελιωμένη στὸ δόγμα καὶ τοῦτο καταλήγει στὴν πράξη. Καὶ δὲν σωθήκαμε «ἐξ ἔργων τῶν ἐν δικαιοσύνῃ ὧν ἐποιήσαμεν ἡμεῖς», τὰ καλὰ ὅμως ἔργα εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ ὅσους πιστεύουν στὸν Θεό. Τονίζεται, ἀγαπητοί μου, ἀπὸ τὸν πρῶτο μετὰ τὸν Ἔνα, τὸν Παῦλο, ὁ ἀδιάσπαστος σύνδεσμος θεωρίας καὶ πράξεως. Τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου καταλήγει «εἰς τὰ καλὰ ἔργα», ποὺ εἶναι καρπὸς τοῦ δόγματος.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἐρμηνεύοντας τὴν περικοπὴ προσδιορίζει ἀναλυτικὰ τὰ καλὰ ἔργα ὡς τὰ ἔργα εὐσπλαγχνίας καὶ ἀγαθοποιΐας, δηλαδή «ἀδικουμένοι βοηθεῖν μὴ χρήμασι μόνον ἀλλὰ καὶ προστασίαις· καὶ χήραις ἐπαμύνειν καὶ ὀρφανοῖς καὶ πάντας τοὺς κακῶς πάσχοντας ἐν ἀσφαλείᾳ καθιστᾶν». Καὶ συνδυάζων «τὸ προΐστασθαι» μετὰ τοῦ «ἵνα φροντίζωσι» προτρέπει: «Μὴ περιμένωσι τοὺς δεομένους ἐλθεῖν πρὸς αὐτοὺς ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ περιεργάζωνται τοὺς δεομένους τῆς αὐτῶν βοηθείας».

Τὰ καλὰ ἔργα, ἀδελφοί, εἶναι καρπὸς τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ἀπὸ αὐτὴν πηγάζουν καὶ σ' αὐτὴν στηρίζονται. Χωρὶς αὐτὰ ἡ πίστις εἶναι νεκρά: «Ἡ πίστις ἐπὶ μὴ ἔχῃ ἔργα νεκρά ἐστὶ καθ' ἑαυτὴν ... δεῖξόν μου τὴν πίστιν σου ἐκ τῶν ἔργων σου». (Ἰακώβ. 2 - 17,20). Μὲ τὰ καλὰ ἔργα ἀποδεικνύεται ἡ πίστις στὸν Σωτῆρα Χριστό. Τὴν ἀξία τῶν καλῶν ἔργων ἐδίδαξε ὁ Κύριος μὲ τὶς παραβολὰς τῆς ἀκάροπου συκῆς, τῶν μυρίων ταλάντων κ.λπ. Ὁ ἴδιος δὲ ὑπῆρξε πρότυπο ἐργάτου καλῶν ἔργων «Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με ἕως ἡμέρας ἐστίν· ἔρχεται νῦν ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι». (Ἰωάν.9,4). Τὰ καλὰ ἔργα εἶναι ἐκδήλωση ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον, δηλ. ἡ ἐλεημοσύνη, φιλοπτωχία καὶ κοινωνικὴ ἀλληλεγγύη -ὄχι μόνο-, ἀλλὰ καὶ «ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα προσφιλῆ, ὅσα εὐφρημα, εἴ τις ἀρετὴ καὶ εἴ τις ἔπαινος, ταῦτα λογίσθεσθε ... ταῦτα πράσσετε». (Φιλιπ.4-8,9). Ἀμήν.

20 Ἰουλίου, Κυριακή Ε΄ Ματθαίου, Προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίτου

Ἀπόστολος: Ἰακώβ. 5,10-20

Ἐορτάζει σήμερα, ἀγαπητοί μου, «ὁ ἔνσαρκος Ἄγγελος τῶν προφητῶν ἡ κρηπὶς, ὁ δεύτερος πρόδρομος τῆς παρουσίας Χριστοῦ, Ἡλίας ὁ ἔνδοξος». Τὸ ὄνομά του ἐρμηνεύεται Θεὸς Κύριος ἢ Θεὸς ἰσχυρός. Ὁ προφήτης Ἡλίας «ἦν ἄνθρωπος ὁμοιοπαθῆς ἡμῖν», ἀλλὰ διακρινόταν γιὰ τὸν ζῆλο του ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ζῆλο ποῦ ἔμοιαζε μὲ «τὸ πῦρ», γι' αὐτὸ καὶ ὁ λόγος του, ἡ διδασκαλία του καὶ ὁ ἔλεγχός του ἀποτελοῦσε «λαμπάδα καιομένη» καὶ ἐπιτυχῶς ὀνομάσθηκε «ζηλωτής». Δὲν ἔμενε συνήθως στὶς πόλεις ὅπου βασίλευε ἡ ἀσέβεια, τὸ κακὸ καὶ ἡ ἁμαρτία, ἀλλὰ ἀποσυρόταν στὶς κοιλάδες καὶ τὰ βουνά, στὶς χαραμάδες καὶ στὶς ἀκροποταμιές. Ἐδῶ ἡ ἁγία παρουσία τοῦ Θεοῦ γίνεται περισσότερο αἰσθητὴ καὶ ζωντανὴ καὶ ἡ προσευχὴ ἐκτενὴς καὶ θερμὴ. Ἐδῶ μόνος, κατάμονος, ὕψωνε τὸν νοῦ καὶ τὴν ψυχὴ καὶ τὰ χέρια του νὰ προσευχηθῆ καὶ προσευχόμενος νὰ δοξάζῃ τὸν μόνον ἅγιο καὶ ἐν ἁγίοις ἀναπαυόμενο ἀληθινὸ Θεό. «Ζηλῶν ἐζήλωσα Κυρίῳ Παντοκράτορι». Ἦθελε ἀπὸ ὅλους νὰ λατρεύεται ὁ Θεός, νὰ δοξάζεται τὸ ἅγιο Ὄνομά Του, νὰ ἐκτελῆται τὸ Θεῖο θέλημά Του. Ἐδίδασκε τὴν ἀληθινὴ εὐσέβεια καὶ πίστη, ἐκήρυτε τὴν μετάνοια, ἔλεγε ἄρχοντες, βασιλιὰ καὶ βασίλισσα, γιὰτὶ ἐγκατέλειψαν «τὸν ζῶντα καὶ ἀληθινὸν Θεόν» καὶ «ἠκολούθησαν ὀπίσω εἰδώλων». Ἐλεγε γιὰτὶ ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ ἐγκατέλειψε τὸ Θεὸ τῶν πατέρων του, τὴν δικαιοσύνη, τὴν εὐσέβεια, τὴν πίστη.

Αὐτὸς ἀκριβῶς, ἀδελφοί μου, ὁ ζῆλος, αὐτὴ ἡ ἀγιότητα, αὐτὴ ἡ τόσο θερμὴ καὶ ζῶσα πίστη, δὲν ἔμεινε ἄνευ ἀμοιβῆς καὶ θείων χαρισμάτων. Ὁ Θεὸς ἔδωσε στὸν προφήτη μας τὸ χάρισμα τῆς θαυματουργίας. Καὶ τὰ θαύματα τοῦ προφήτη πολλὰ καὶ μεγάλα· κυρίως τὸ κλείσιμο καὶ τὸ ἄνοιγμα τῶν οὐρανῶν· «Προσευχὴ προσηύξατο τοῦ μὴ βρέξαι καὶ οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς ἔνιαυτοὺς τρεῖς καὶ μῆνας ἕξ. Καὶ πάλιν προσηύξατο καὶ ὁ οὐρανὸς ὑετὸν ἔδωκε καὶ ἡ γῆ ἐβλάστησε (Ἰ 5-17-18).

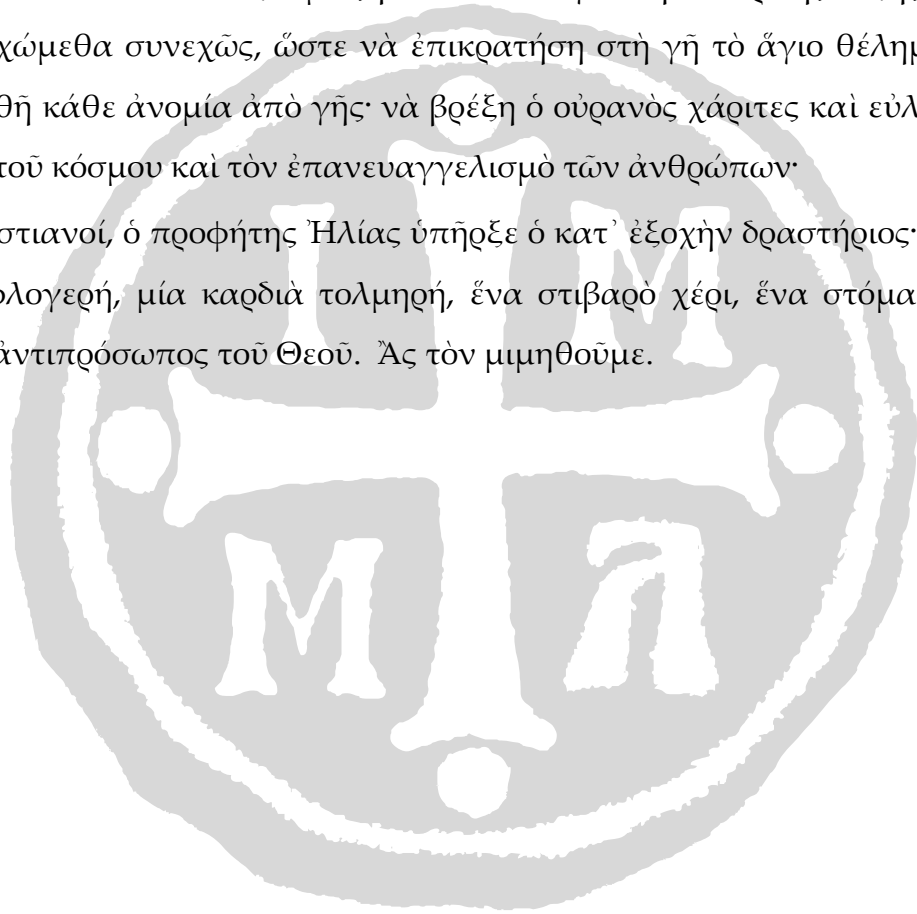
Γιὰ νὰ ἐλέγξῃ ὁ προφήτης Ἡλίας τὴν ἀσέβεια τῶν «υἰῶν Ἰσραὴλ» καὶ γιὰ νὰ φανερώσῃ ὅτι μόνος ἀληθινὸς Θεὸς εἶναι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖο κηρύττει, ἐκλείσει τὸν οὐρανὸ καὶ δὲν ἔβρεξε γιὰ τρισήμισυ χρόνια, μὲ ὅλες τὶς συνέπειες καὶ μετὰ, πάλι μὲ τὴν προσευχὴ του, ἔδωσε ὁ οὐρανὸς ὑετὸν=βροχὴ. Ἄλλ' οἱ ἀσεβεῖς καὶ πα-

ράνομοι βασιλείς Αχαάβ και Ιεζάβελ «οὐκ ἠβουλήθησαν συνιέναι». Ἀλλὰ και φω-
τιὰ κατέβασε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ὁ πύρινος και ζηλωτῆς προφήτης μας και κατέκαψε
τὸ θυσιαστήριο και τὰ σφάγια τῶν ἱερέων τοῦ Βάαλ.

Ἀδελφοί μου, ὁ προφήτης Ἡλίας ἦταν ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, με ζῆλο Θεοῦ
με ἀγάπη Θεοῦ, ὡπλισμένος με τὴν δύναμη τῆς προσευχῆς. Ἡ πίστη, ἡ ἀγάπη πρὸς
τὸ Θεό, ὁ φλογερός και ἅγιος ζῆλος, ἡ θερμὴ δέηση και προσευχὴ κάνουν θαύματα·
θαυματουργεῖ ἡ πίστη και ἡ θερμὴ προσευχὴ και ἔτσι δοξάζεται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Ἐμεῖς προφήτες δὲν πρόκειται νὰ γίνουμε· μπορούμε ὅμως νὰ γίνουμε ἄν-
θρωποι τοῦ Θεοῦ· ν' ἀναπτύξουμε ζῆλο «κατ' ἐπίγνωση» ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ.
Νὰ προσευχώμεθα συνεχῶς, ὥστε νὰ ἐπικρατήση στὴ γῆ τὸ ἅγιο θέλημά Του και
νὰ ἐξαλειφθῆ κάθε ἀνομία ἀπὸ γῆς· νὰ βρέξῃ ὁ οὐρανὸς χάριτες και εὐλογίες, δηλ.
τὴν εἰρήνη τοῦ κόσμου και τὸν ἐπανευαγγελισμό τῶν ἀνθρώπων·

Χριστιανοί, ὁ προφήτης Ἡλίας ὑπῆρξε ὁ κατ' ἐξοχὴν δραστήριος· ὁ ἰσχυρός,
μία ψυχὴ φλογερή, μία καρδιὰ τολμηρὴ, ἓνα στιβαρὸ χέρι, ἓνα στόμα ἐλεύθερο,
ἓνας ἄξιος ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ. Ἄς τὸν μιμηθοῦμε.

27 Ἰουλίου, Κυριακὴ ΣΤ' Ματθαίου
Παντελεήμονος μεγαλομάρτυρος καὶ ἱαματικοῦ
Ἀπόστολος: Β' Τιμόθ. 2,1-10

Συστάσεις, συμβουλές, παραγγελίες καὶ ὁδηγίες, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, δίνει ὁ θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος, ὅπως ἀκούσαμε σήμερα στὴν Ἀποστολικὴ περικοπὴ πρὸς τὸν Τιμόθεον, ἐπειδὴ καὶ νέος στὴν ἡλικία ἦταν καὶ σπουδαῖο ἀξίωμα εἶχε στὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς κινδύνους διέτρεχε. Τοῦ γράφει λοιπὸν καὶ τοῦ παραγγέλλει: «Ἐσὺ λοιπὸν παιδί μου, νὰ παίρνης ἐσωτερικὴ δύναμη μὲ τὴ χάρη ποὺ ἔχουμε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Καὶ ὅσα ἄκουσες ἀπὸ μένα μπροστὰ σὲ πολλοὺς μάρτυρες, αὐτὰ νὰ τὰ ἐμπιστευθῆς, παρὰδωσέ τα σὲ πιστοὺς ἀνθρώπους ποὺ θὰ φανοῦν ἄξιοι νὰ διδάξουν κι ἄλλους· ἐσὺ λοιπὸν κακοπάθησε σὰν καλὸς τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης».

Τρεῖς παραγγελίες, τρεῖς θεοδίδακτες συστάσεις ἀπευθύνει ὁ Παῦλος πρὸς τὸν Τιμόθεο. Ἡ πρώτη εἶναι νὰ ἀντλῆ δυνάμεις καὶ μὲ τὴν προσευχὴ νὰ ἐλκύη τὴ θεία ἐνίσχυση στὸ ἔργο του· «Ἐνδυναμοῦ ἐν χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». Ἡ δεύτερη: τὶς μεγάλες ἀλήθειες τῆς πίστεως, τὰ θεῖα καὶ σωτήρια διδάγματα ποὺ ἄκουσε καὶ παρέλαβε ἀπὸ τὸν διδάσκαλό του τὸν Παῦλο νὰ τὰ ἐμπιστευτῆ σὲ πιστοὺς καὶ ἱκανοὺς ἀνθρώπους, ποὺ θὰ μπορέσουν νὰ κρατήσουν τὴν πίστη ἀνόθευτη-ὄχι μόνο-, ἀλλὰ τὶς ἀλήθειες τῆς πίστεως θὰ τὶς διδάξουν καὶ σὲ ἄλλους. Καὶ ἡ τρίτη παραγγελία καὶ ὑπόδειξη εἶναι νὰ ἔχη ἀγωνιστικὴ διάθεση καὶ πρόθεση καὶ νὰ κακοπαθήσῃ ἀκόμη γιὰ τὸν Χριστὸ σὰν καλὸς καὶ φιλότιμος στρατιώτης ποὺ προσέχει νὰ ἀθλήται καὶ ν' ἀγωνίζεται μὲ πίστη, μὲ σταθερότητα, μὲ ταπείνωση, μὲ ὑπομονή, γιὰτὶ «οὐ στεφανοῦνται τὶς ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ».

Ἀδελφοί μου· μὲ αὐτές τὶς προϋποθέσεις καὶ ὑποδείξεις τοῦ Παύλου ἐργάσθηκε καὶ ἀγωνίσθηκε καὶ ἤθλησε καὶ ὁ ἅγιος ποὺ σήμερα γιορτάζουμε, ὁ ἅγιος ἱαματικὸς Παντελεήμων· ὁ μεγαλομάρτυς, ὁ ὁποῖος καταγόταν ἀπὸ τὴν Νικομήδεια τῆς Μ. Ἀσίας. Ὁ πατέρας του ἦτο εἰδωλολάτρης, ἐνῶ ἡ μάνα του ἦταν χριστιανὴ μὲ θερμὴ πίστη στὸν Χριστὸ καὶ βαθειὰ εὐσέβεια. Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν πίστη καὶ εὐσέβεια πέτυχε νὰ φυτέψῃ στὸν γιό της, ὁ ὁποῖος, ὅταν ἐνηλικιώθηκε, σπούδασε τὴν ἱατρικὴ ἐπιστήμη καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῆς ἐπιστήμης, ὡς ἱατρός, καὶ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, ὡς πιστὸς χριστιανὸς ἀγιασμένος καὶ εὐλαβῆς, θεράπευε τοὺς ἀσθενεῖς.

Παντολέων ὀνομαζόταν πρὶν βαπτισθῆ ἢ μάλλον πρὶν παρουσιάσῃ τῇ μεγάλῃ ἱεραποστολικῇ καὶ φιланθρωπικῇ δράσῃ του. Μόλις βαπτίσθηκε καὶ κλήθηκε Παντελεήμων, δικαίωσε τὸ ὄνομά του, προσφέροντας εὐεργετικὸ καὶ φιλάνθρωπο ἔργο ὡς ἱατρὸς καὶ χριστιανὸς στοὺς συνανθρώπους του. Θεράπευε τὰ σώματα ἀπὸ ἀρρώστιες φοβερές καὶ ἀνίατες, ἀλλὰ δὲν παρέλειπε νὰ ἐπιμελῆται καὶ τὶς ψυχές.

Ἐδειχνε πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς πάσχοντες πολλὴ εὐσπλαγχνία, ἀγάπη καὶ στοργή καὶ πολὺ ἔλεος ἐκδήλωνε πρὸς αὐτοὺς· καὶ ὅλα αὐτὰ χωρὶς ἀμοιβή, χωρὶς «ἀργύρια». Ἀναγνωρίσθηκε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ὡς ἀθληφόρος «ἀθληφόρε ἅγιε καὶ ἱαματικὲ Παντελεῆμον» ψάλλουμε. Ἄθλησε νομίμως καὶ στεφανώθηκε· αὐτῆς τῆς τιμῆς ἀπολαμβάνουν ὅσοι ἐπιθυμοῦν «ἵνα τῷ στρατολογήσαντι» ἀρέσουν.

Μὲ μαρτυρικὸ τρόπο, μὲ φρικτὰ βασανιστήρια καὶ κατόπιν μὲ ἀποκεφαλισμό πὺ διέταξε ὁ φοβερὸς διώκτης τῶν χριστιανῶν Διοκλητιανὸς στερήθηκαν οἱ σύγχρονοι τοῦ ἁγίου ἄνθρωποι καὶ ἀσθενεῖς τὸν ἱαματικὸ καὶ ἱατρὸ Παντελεήμονα καὶ κέρδος γιὰ τὸν οὐρανὸ ἢ μάλλον γιὰ τὸν ἴδιο ὑπῆρξε ἡ ἐκδημία του.

Ἀδελφοί μου· τιμῶντες τὸν ἅγιον, τὸ φιλάνθρωπον αὐτοῦ μιμησώμεθα.
Ἀμήν.

